

№ 44 2002 г.
05.03 2002 г.

116
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
7
Б. 05. 2002.

*Вн К.Д. 112/2002 г.
които от съставителя
да се разгледа в съдния
07.02.2002*

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

ОТ АСОЦИАЦИЯ НА ПРОКУРОРИТЕ В БЪЛГАРИЯ

ПО КОНСТИТУЦИОННО
ДЕЛО № 2/2002 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с питането на Главния прокурор на Република България за тълкуване разпоредбите на чл.98 т.6 и чл.100 ал.2 от Конституцията, в частта им “предложение на Министерския съвет” и на разпоредбата на чл.129 ал.2 от Конституцията в частта ѝ “предложение на Висшия съдебен съвет” сме конституирани като заинтересовано лице. Становището ни по поставените въпроси е следното:

По своята правна природа предложенията на Министерския съвет по чл.98 т.6 и чл.100 ал.2 от Конституцията и предложенията на Висшия съдебен съвет по чл.129 ал.2 от Конституцията са аналогични. Те не са същински административни актове. Липсва им един от основните елементи на административния акт – да предизвикват едностранно правни последици, които при необходимост да бъдат приведени в изпълнение дори с помощта на държавната принуда. Тези предложения само провокират издаването на надлежен акт от компетентния орган. При това последния не е длъжен да приеме предложението, а само да се произнесе по него. Обстоятелството, че чл.129 ал.2 от Конституцията не допуска повторно връщане на предложението на Висшия съдебен съвет, не променя неговия характер. Само

по себе си това предложение не може да породи целените и желани правни последици. Такива настъпват едва от момента, в който надлежния орган – в случая Президента, издаде своя акт.

Като приемаме, че предложенията на Министерски съвет и Висшия съдебен съвет не са същински административни актове, считаме, че те не подлежат на съдебен контрол по реда на Закона за Върховния административен съд. Единственият орган, който упражнява контрол върху тях е адресата на предложенията - Президента. Той е този, който прави преценка за законосъобразността и целесъобразността на предложението и който решава да издаде или не надлежния административен акт.

Ако се приеме, че Върховния административен съд е компетентен да контролира тези предложения, то на него фактически се предоставя възможността да упражнява контрол и върху преценката на Президента за законосъобразността им и съответно издадения от него административен акт. Такива правомощия обаче не са му предоставени, съобразно разпоредбите на глава II от Закона за Върховния административен съд. Единствения орган, който е оправомощен да контролира актовете на Президента е Конституционния съд – чл.12 ал.2 от Закона за Конституционния съд.

Предвид изложеното считаме, че предложенията на Министерския съвет по чл.98 т.6 и чл.100 ал.2 от Конституцията и предложенията на Висшия съдебен съвет по чл.129 ал.2 от Конституцията не са същински административни актове и не подлежат на контрол от Върховния административен съд.

**ЗА АСОЦИАЦИЯ НА ПРОКУРОРИТЕ
ВИЦЕПРЕЗИДЕНТ:**

/РОСЕН ДИМОВ/

